

25. Մեղիք էկաւ տուն տեսաւ որ Տաւիթ հուլէր, լալու պատ-
ճառն մօր խարցուց:—Ասաց. որտի, կասի պիտի էրթամ ախ-
պօրս խազն սէ՛ր անեմ²:—Մէղիքն ասաց, մարէ, թող չիգեայ,
էն մեր դիտուն պատուխաս պիտի էլնի: Տաւիթն՝ չում իրեք
օր միշտ լալուն խամար մէրն ասաց. «Որտի, թող մշակներ շլկն
բերեն սէ՛ր անի, զարար չունի³»:

26. Երբ Մէղիք հէօլ հզարնէր, գէտին սէլի աղուրի⁴ պէս կճըղ-
վէր: Տաւիթ գնաց մտաւ էն աղուրի մէջ: Մեղիք չորս մարտ
օգօրկեց, որ Տաւիթ վերուցեն, էնչափ ջախտ արին չկարցան-
ինչ որ մարտ մը չի կանայ ծառն ուր քէօքից տիւրս քեաշել:
Ասաց. «Թող ավէք, ես իմ հէօլ պիտի դարնեմ, թէ որ տիպաւ
լնոր՝ ինչս կէլնի թօղ էլնի»: Մէղիք որ հէօլն իզարի. Տաւիթ
ձեռ թալեց հէօլն բռնեց տրաւ ուր ծնկան ասկ պախեց: Ձիւ-
ւորներ շատ վտուեցին տաշտի մէջ չգնասն: Տաւիթն էն ժա-
մանակ հէօլ խանեց տիւրս թալեց մէյտան: Մէղիքն որ տէսաւ,
էն ժամ որթոխաւ⁵ գնաց տուն:

27. Մէրն էկաւ ասաց Մէղիքին. «Որտի, ինչի ես բարկացե»:—
Ասաց. չէ ես քե ասի էն շանորտին մի օգօրկի մօտ ձիկ. իմ
հէօլ բռնեց պահեց, քէֆս կտարեց: Չում էն տղան չզինէք⁶. ես
ինոր արուն չլամեմ, իմ սիրտ չի խովնայ:—Մէրն ասաց, որտի,
էն աղայ ի, յիմար ի, ուր արածին խելք չի խասնի:—Թէ որ ըս-
կունի, ասաց Մէղիքն, աման մը չամիչ՝ աման մը էլ կրակ տիր
առջեւ. թէ որ ձեռ տարաւ տեխ կրակի, ես կգիտնամ որ յի-
մար ի. թէ որ տեխ չամիչ տարաւ, խէլացի ի: Չամիչ ինան⁷ կրակ
արին Տաւիթի առջև: Տաւիթ ձեռ պիտի պարզէր տեխ չամիչ,
խրեշտակներ ձեռք բռնեցին խոթեցին մէջ կրակին: Կրակ
կպաւ մատը, ձեռն իրիցաւ, տարաւ տրաւ բերան, լէզուն էլ
իրիցաւ. ինոր խամար Թլօլ Տաւիթ կասուի:

28. —Մէրն ասաց, տէսա՛ր, աղայ, ինչի ձեռք տեխ կրակ տա-
րաւ:—Մէղիքն ասաց. չէ, մարէ, ես տէսայ որ ձեռ տարաւ
տեխ չամիչ՝ ամայ խրեշտակներ բռնեցին տարան տեխ կրակ:
Չում ինոր դլօն չկարէք, մէկ գէօմշու կուտոշով⁸ ինոր արուն
չլամեմ. և ինոր շապիք չում չթաթխէք մէջ արընին, չքոէք իմ
իրես՝ իմ սիրտ չի խովնայ:—Մէրն ասաց. թող ինոր խօր մշակ-
ներ առնեն զինք, տանեն տաշտ զինեն, որ ինոր ձէն չինի իմ
տկանձ ու ես պատուեմ:

29. Մշակներ առին տարան տաշտ, արին վեր կարմնձին, որ

1 Կապար: 2 Հանդիսատես լինել, դրօսներ: 3 Ղնաս:
4 Ասլի անիւների թողած ակօսածե հետքը: 5 Բարկացաւ: 6 Չմոր-
թէր: 7 Եւ: 8 Եղջիւր: